

ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΦΟΡΩΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

Τοῦ Χριστόδουλου Γ. Παχουλίδη

Ἡ Ζωή εἶχε ταφεῖ. Ἡ ἐλπίδα εἶχε ἐγκλεισθεῖ μέσα στό μνήμα. Βαρύς ὁ λίθος ἐκυλίσθη καί ἔκλεισε τή θύρα τοῦ τάφου. Ὁ τόπος ἔρημος. Μόνη παροῦσα ἡ Ρωμαϊκή Κουστωδία νά φυλάττει τό Βασιλέα τῶν Βασιλέων «ἐν τάφῳ κείμενον». Ὁ θάνατος φαίνεται, ὅτι ὑπερίσχυσε τῆς Ζωῆς. Ὅμως πῶς ἦταν δυνατό ἡ γῆ στά σπλάγχνα της νά κρύψει Αὐτόν, πού στά χέρια του τή γῆ κρατεῖ κι ὁλόκληρο τό σύμπαν ὀρίζει;

Καί νά, αἴφνης ἀκούεται ἡχηρή μέσα στήν ἔρημιά καί στήν ἀπόγνωση τοῦ Ἀγγέλου ἡ φωνή: «Τί κλαίεις; Ἡ Ζωή ἐκ θανάτου ἀνέτειλε, ἡ ἐλπίδα ἐκ τοῦ τάφου ἐξέλαμψε καί ἡ χαρά ἐκ τοῦ Πάθους ἐπέφανε. Τί κλαίεις; ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!». «Τόν ἐν φωτί αἰδῶ ὑπάρχοντα μετά νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; Βλέπετε τά ἐντάφια σπάργανα· δράμετε καί τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἡγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σῶζοντος τό γένος τῶν ἀνθρώπων».

Ἑκατονταετηρίδες ὁλόκληρες πρίν γίνει τό μεγάλο τοῦτο θαῦμα, οἱ Θεόπνευστοι προφῆτες τοῦ Ἰσραήλ τό προέβλεψαν καί τό προεῖπαν μέ ἀκρίβεια πραγματικά ἀξιοθαύμαστη. Ἡ ἀπελευθέρωση τῶν Ἑβραίων ἀπό τή σκληρή δουλεία τῶν Φαραώ καί ἡ ἐγκατάστασή τους στή γῆ Χαναάν, τή ρέουσα μέλι καί γάλα, εἶναι ἀπό τή μιά ἱστορικό γεγονός καί ἀπό τήν ἄλλη διήγηση μεγάλης σπουδαιότητος. Ἡ κυριαρχία τῶν Φαραώ συμβολίζει τή δικτατορία τοῦ διαβόλου καί τῆς ἁμαρτίας ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καί ἡ ἀπελευθέρωση τῶν Ἑβραίων τήν διά τοῦ Σταυροῦ ἀπολύτρωση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ἐγκατάσταση τῶν Ἑβραίων στή γῆ Χαναάν συμβολίζει τή νέα κατάσταση πραγμάτων, πού δημιουργήθηκε μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὁ προφητάνναξ Δαβίδ, πού ἔζησε μιά ὁλόκληρη χιλιετία πρίν ἀπό τήν

ἐνδοξη Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, γίνεται ψάλτης τῆς Ἀνάστασης μέ-
τους ὑπέροχους ψαλμούς του «Οὐκ ἐγκαταλείψεις τήν ψυχή μου εἰς
᾿Αδην, οὐδέ δώσεις τόν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. Ἐγνώρισάς μοι
ὁδούς ζωῆς· πληρώσεις μέ εὐφροσύνης μετά τοῦ προσώπου σου,
τερπνότητες ἐν τῇ δεξιᾷ σου τέλος» (Ψαλμ. 15, 10-11). «Οὐκ ἀπο-
θανοῦμαι, ἀλλά ζήσομαι καί διηγῆσομαι τά ἔργα Κυρίου. Παιδεύ-
ων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος καί τῷ θανάτῳ οὐ παρέδωκέ με» (Ψαλμ.
117, 17-18). Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς μέ τήν τριήμερη παραμονή του
στήν «κοιλίαν τοῦ κήτους» μαρτυρεῖ τήν τριήμερη ταφή καί ἐνδο-
ξη Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὅμως ρεαλιστικότερος ὢλων ὑπῆρξε ὁ
προφήτης Ἰεζεκιήλ στό προκείμενο τοῦτο θέμα. Τό θαυμασίο θέ-
μα, πού εἶδε, κατά τό ὁποῖο γυμνά ὁστᾶ μέσα σέ μιά πεδιάδα
πῆρσαν σάρκα καί ἐγίναν ἄνθρωποι, ἀπό τή μιά μαρτυρεῖ τή δύνα-
μη τοῦ θείου λόγου καί τό τέλος τῶν δεινῶν τοῦ περιούσιου λαοῦ
τοῦ Θεοῦ καί ἀπό τήν ἄλλη ἐξαγγέλλει τήν κοινή ἀνάσταση, τῆς
ὁποίας προάγγελος καί ἐνσαρκωτής ὑπῆρξε ὁ Ἀναστάς Κύριος.
Αὐτός ὁ Κύριος «κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καί συνέ-
τριψε μοχλοῦς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων». Ὁραιότατα ἡ
ἐκκλησιαστική μας μοῦσα ἀποδίδει τήν τραγική κατάσταση πού
περιῆλθε ὁ θάνατος μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου: «Σήμερον ὁ
᾿Αδης στένων βοᾷ· συνέφερε μοι, εἰ τόν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα οὐχ
ὑπεδεξάμην. Ἐλθὼν γάρ ἐπ' ἐμέ, τό κράτος μου ἔλυσε, πύλας χαλ-
κᾶς συνέθλασε, ψυχὰς ἅς κατεῖχον τό πρίν, ὡς Θεός ἀνέστησε».

Γιά τοῦτο καί μεῖς σήμερα ἅς ἀκούσουμε τόν θεῖο Ὑμνωδὸ τῆς
Ἐκκλησίας μας: «Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύ-
ρει... ἀλλήλους περιπτωξώμεθα... καί συγχωρήσωμεν πάντα τῇ
Ἀναστάσει...». «Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν. Ἄσωμεν τῷ
ἀναστάντι ἐκ τάφου, καί ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς ἡμῶν· καθελὼν γάρ
τῷ θανάτῳ τόν θάνατον, τό νίκος ἔδωκεν ἡμῖν καί τό μέγα ἔλε-
ος». Μέ ἀγάπη ἀνάμεσά μας καί πίστη θερμή πρὸς τόν Ἀναστάν-
τα Θεό, ἅς τόν παρακαλέσουμε, μαζί μέ τή χαρά «ἐπὶ τῇ Ζωη-
φόρῳ Ἀναστάσει Αὐτοῦ», νά μᾶς ἀξιώσει καί τῆς χαρᾶς, ἐπὶ τῇ
ἀναστάσει καί ἐλευθερίᾳ» τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου μας. Νά μᾶς
ἀξιώσει σύντομα νά γιορτάσουμε τήν ἀνάσταση τῶν ψυχῶν μας
καί τήν ἀνάσταση τῆς πατρίδας μας.